

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Харківської міської ради про офіційне тлумачення положень пункту 2 частини першої статті 7, частини першої статті 14 Закону України “Про житлово-комунальні послуги”

м. К и ї в
29 червня 2005 року
№ 27-у/2005

Справа № 2-18/2005

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича – головуєчий, суддя-доповідач,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Пшеничного Валерія Григоровича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Станік Сюзанни Романівни,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Харківської міської ради про офіційне тлумачення положень пункту 2 частини першої статті 7, частини першої статті 14 Закону України “Про житлово-комунальні послуги” від 24 червня 2004 року № 1875-IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 47, ст. 514).

Заслухавши суддю-доповідача Селівона М.Ф. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – Харківська міська рада – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень пункту 2 частини першої статті 7, частини першої статті 14 Закону України “Про житлово-комунальні послуги” (далі – Закон) щодо органів, які уповноважені встановлювати ціни/тарифи на житлово-комунальні послуги для підприємств, що не належать до комунальної власності.

Цими положеннями Закону визначено, що:

– до повноважень органів місцевого самоврядування у сфері житлово-комунального господарства належить встановлення цін/тарифів на житлово-комунальні послуги відповідно до закону;

– залежно від порядку затвердження цін/тарифів на житлово-комунальні послуги вони поділяються на три групи:

1) житлово-комунальні послуги, ціни/тарифи на які затверджують спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади;

2) житлово-комунальні послуги, ціни/тарифи на які затверджують органи місцевого самоврядування для надання на відповідній території;

3) житлово-комунальні послуги, ціни/тарифи на які визначаються виключно за договором (домовленістю сторін).

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень Закону автор клопотання обґрунтовує тим, що на сьогодні чинними є декілька актів законодавства, які регулюють питання встановлення тарифів на житлово-комунальні послуги (закони України “Про житлово-комунальні послуги”, “Про ціни і ціноутворення”, “Про місцеве самоврядування в Україні”, “Про місцеві державні адміністрації”, Постанова Кабінету Міністрів України “Про встановлення повноважень органів виконавчої влади та виконавчих органів міських рад щодо регулювання цін (тарифів)” від 25 грудня 1996 року № 1548). Цими нормативно-правовими актами чітко не визначено, які саме органи мають повноваження на встановлення тарифів на житлово-комунальні послуги, що надаються підприємствами, які не належать до комунальної власності відповідної територіальної громади.

У конституційному поданні наголошується, що органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування не мають однозначного розуміння норм Закону, які регулюють встановлення

цін/тарифів на житлово-комунальні послуги органами місцевого самоврядування для таких підприємств.

2. Друга колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 15 червня 2005 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – непідвідомчість Конституційному Суду України питання, порушеного у конституційному поданні.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до частини першої статті 14 Закону ціни/тарифи на житлово-комунальні послуги затверджують спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади, а також органи місцевого самоврядування для надання на відповідній території. Зокрема, центральний орган виконавчої влади з питань регулювання електроенергетики формує в межах своєї компетенції державну політику щодо встановлення цін на електроенергію і природний газ, тарифів на їх транспортування та постачання підприємствам і організаціям, які виробляють та надають житлово-комунальні послуги населенню (частина третя статті 5 Закону).

До повноважень Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері житлово-комунальних послуг належить, зокрема, взаємодія з органами місцевого самоврядування з питань надання житлово-комунальних послуг та регулювання цін/тарифів у межах своїх повноважень, здійснення контролю цін/тарифів на житлово-комунальні послуги та моніторингу стану розрахунків за них (пункти 4, 6 частини першої статті 6 Закону). Закон не передбачає повноважень зазначених органів щодо встановлення цін/тарифів на житлово-комунальні послуги.

Регламентуючи повноваження органів місцевого самоврядування у сфері житлово-комунальних послуг, Закон визначає, що ці органи встановлюють ціни/тарифи на житлово-комунальні послуги відповідно до закону (пункт 2 частини першої статті 7). Тобто питання про повноваження органів місцевого самоврядування щодо встановлення цін/тарифів на житлово-комунальні послуги повинно вирішуватись на законодавчому рівні і не може бути вирішене шляхом тлумачення норм Закону, про що просить суб'єкт права на конституційне подання.

На виконання доручення Верховної Ради України про приведення законів і нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України у відповідність до Закону Кабінетом Міністрів України подано до Верховної Ради України проект Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України” та визнано

такими, що втратили чинність, рішення Кабінету Міністрів України, згідно з якими Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації уповноважені регулювати тарифи у комунальній сфері (постанови Кабінету Міністрів України від 13 квітня 2005 року № 290, від 11 травня 2005 року № 342).

Отже, підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Виходячи з викладеного та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 45, 50, 93 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Харківської міської ради про офіційне тлумачення положень пункту 2 частини першої статті 7, частини першої статті 14 Закону України “Про житлово-комунальні послуги” на підставі пункту 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – непідвідомчість Конституційному Суду України питання, порушеного у конституційному поданні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ